

SPESIALNUMMER 1972

TJEN FOLKET

★ diskusjonsblad for MLG

Bjørn Nilsen:

ENGANG SKAL VI FLYTTE TILBAKE

Tenk på det kamerater,
den dagen vi kjører flytte-
lassene tilbake
til Hamningberg, Breivik og
Bjørnsund—
alle de forblåste hjemstedene
vi ble tvunget til å reise fra.

Vi skal sitte høyt på fasset og
våkne i de varme
midt blant stoler og kasseroller,
vaskemaskiner og brukte klær
mens vi ser de kjente stedene
kjempe mot oss.

Vi skal omgås styrt og glemt
og bli talt
og gjerne bli delt som stene i
bryll
som tar oss fram til husene
som beholder oss fra

Dører og vinduer slår vi åpne
så frisk luft flagrer gjennom
bomullsgardinene
før vi setter på kaffen og pakker
ut bykakene.

Mot kvelden samler vi oss i
mørke klumper
og diskuterer hvordan vi best
skal komme i gang
med å gjenreise etter
evakueringen.

Langt på natt blir vi sittende og
prate
med glørne fra sigarettene som
røde insekter.
Tålmodig og utålmodig venter vi
den nye dagen
da vi skal brette opp skjorta og
bruke kroppen
til å bygge de nye
folkekommunene
befridd fra kapitalismens onde
mott
Endelig skal vi bli vårt

FORELØPIG DEBATTUTKAST TIL
PROGRAM FOR REVOLUSJONEN
FOR DET NYE KOMMUNISTISKE PARTIET

FORELØPIG DEBATTUTKAST TIL PROGRAM FOR REVOLUSJONEN

Innledning

Dette debattutkastet til »PROGRAM FOR REVOLUSJON» er skrevet av en kamerat på oppdrag fra og etter anvisninger fra Sentralkomiteen. Det sendes med dette ut til debatt og kritikk for å sikre den kommende programdiskusjonen før opprettelsen av det nye kommunistiske partiet blir så god og utdypende som mulig.

Forslaget er *ikke* behandlet med sikte på vedtak – og inneholder derfor med nødvendighet både feil og utilstrekkeligheter. Det utsendes derfor nettopp for å sikre at medlemmer og sympatisører deltar aktivt i å påpeke disse feilene og manglene. Send innlegg til Tjen Folket. Det kan godt være et enkelt punkt du er misfornøyd med – eller en lengre prinsipiell kritikk av det foreliggende utkastet. For husk: Det er en kollektiv oppgave for oss å laget et program for revolusjon – ikke en sak for »eksperter» eller »kloke hoder i SK».

Forslag til litteratur som kan studeres: Lenin: Draft program of the RCP(b), Collected works, bind 29. Røde Fane nr. 1: Klassenanalyseartiklene og debattartikkelen om revolusjon i Norge, KKP's statutter, PRR's program. Bestill fra Oktober!

DET KOMMUNISTISKE PARTIET

I KP er den norske arbeiderklassens organiserte, revolusjonære fortropp. Dets medlemmer må høre til arbeiderklassens mest klassebevisste og aktive representanter. KP henvender seg samtidig til alle andre undertrykte og utbyttede som tar arbeiderklassens kommunistiske standpunkt. KP bygger sin praksis på den vitenskapelige sosialismen, marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning. Denne teorien, som oppsummerer arbeiderklassens internasjonale erfaringer, tillemper KP sjølstendig ut ifra den norske arbeiderklassens særegne kår, erfaringer og oppgaver. KP går inn for proletarisk internasjonalisme, solidariserer seg med arbeidere og undertrykte i andre land og støtter de sosialistiske landa. Kp er organisert etter den demokratiske sentralismens prinsipper.

MÅLSETNING

II KPs mål er å styrte monopolkapitalens klassesdiktatur gjennom en sosialistisk revolusjon, opprette proletariatets diktatur og innføre virkelig demokrati for arbeiderklassen og folket. Bare dette kan sikre sosialismens

seier over kapitalismen og imperialismen i vårt land. KPs endelige mål er det klasseløse samfunn, kommunismen.

ARBEIDERE I ALLE LAND . . .

III Vår tid er epoken da imperialismen går mot sitt endelige nederlag og den sosialistiske revolusjonen vil seire over hele verden. Men selv om imperialismens nederlag på lang sikt er uunngåelig, så kan sosialismens seier bare sikres gjennom en politikk og taktikk som utnytter imperialismens iboende motsigelser og mobiliserer de undertrykte klassene til kamp mot reaksjonen. Den sosialistiske revolusjonens mål og betydning må derfor forstås ut ifra en analyse av kampen mellom klassene i verden og i vårt eget land.

IV a. Lenin slo fast: *»Imperialismen er kapitalismen på det utviklingstrinn da monopolenes og finanskapitalens herredømme er etablert da kapital-eksporten har fått avgjørende betydning, da oppdelingen av verden mellom de internasjonale trustene har begynt, da oppdelingen av jorda mellom de største kapitalistmaktene har blitt fullført.»*

Imperialismens fundamentale mål er å garantere monopolkapitalens profitt, dens natur er å plyndre. Uten utplyndring og krig, uten ekspansjon og undertrykkelse kan ikke imperialismen eksistere.

Av alle motsigelser i verden i dag er motsigelsen mellom verdens undertrykte nasjoner og folk og imperialismen den viktigste. Den er hovedmotsigelsen. Brennpunktet for denne kampen er de indo-kinesiske folkenes heroiske frigjøringskrig mot USA-imperialismen. Deres kamp er mer enn noen annen et forvarsel om imperialismens kommende sammenbrudd.

b. Verdens imperialistmakter er i dag ledet — og dominert — av to supermakter: USA-imperialismen og den sovjetiske sosialimperialismen. Militært og økonomisk kjemper de om verdenshegemoniet. Samtidig samarbeider de intimt, treffer avtaler over hodet på alle verdens land og folk, for å trygge sine maktposisjoner. Overalt i verden er deres maktposisjoner nå truet. Undertrykte folk og nasjoner slår seg sammen for å verne om sin sjølråderett og uavhengighet.

c. Denne utviklinga av hovedmotsigelsen i verden har bidratt til å skjerpe de andre viktige motsigelsene i verden:

- Motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet har de siste åra ført til en rekke harde kamper på det økonomiske og politiske området. Storstreiker har rystet de fleste kapitalistiske land. I Frankrike førte det i 1968 til et revolusjonært opprør mot det monopolkapitalistiske diktaturet. I Polen gjorde deler av arbeiderklassen opprør mot revisjonistenes statskapitalistiske diktatur. Både i de tradisjonelle kapitalist-landene og i de områdene der revisjonistenes byråkratkapitalister kontrollerer statsmakta har arbeiderklassen modnet mer og mer for revolusjonen.
- Motsigelsne mellom imperialistene innbyrdes har blitt skjerpet: Stadig nye finanskriser mellom USA og Vest-Europa, kamp mellom Sovjets sosialimperialister og andre imperialister om Midt-Østens oljeressurser, overalt strid om nye og gamle markeder. Mindre og mellomstore imperialistmakter — som EEC-landa — streber sjøl etter å innta supermaktenes posisjoner, og

samarbeider derfor mot deres politikk.

- Motsigelsen mellom de sosialistiske land og imperialismen er preget av imperialsimens voksende krise og de sosialistiske landas kraftige framgang økonomisk og politisk. Folkets Kina har effektivt utnyttet motsigelsene mellom imperialiststatene, og har gjort en forent aggresjonskrig fra supermaktenes side mer og mer umulig.

d. Kort oppsummert: Det imperialistiske verdenssystemet er ute av likevekt. Økonomisk krise militære og politiske nederlag, voksende folkelige kamper og forskyvning av styrkeforholdet mellom imperialistene innbyrdes preger bildet. Mao Tsetung konkluderte 20. mai 1970 slik: »Faren for verdenskrig er fortsatt til stede ... men revolusjonen er hovedtendensen i verden i dag.» Denne utviklinga er ytterst gunstig for den norske arbeiderklassens kamp for sosialisme og revolusjon. Verdens folks kamp er vår kamp, og vår kamp er deres. På ny blir Det kommunistiske manifestets ord til virkelighet: **PROLETARER I ALLE LAND FOREN DERE!**

KLASSEMOTSIGELSENE I NORGE

V a. Den grunnleggende motsigelsen i Norge springer ut fra de kapitalistiske eiendomsforholda. Et lite mindretall av befolkninga kontrollerer og eier all storindustri, skipsfart, vareomsetning og kredittinstitusjoner. Et stort flertall er lønnsarbeidere, de må selge sin arbeidskraft for å overleve. Denne arbeiderklassen er utbyttet og skaper gjennom sitt arbeid og slit de verdier kapitalistklassen baserer sin makt og rikdom på.

b. Den tidlige kapitalismens frikonkurranse er i Norge vokst over i statsmonopolistisk kapitalisme. Monopolborgerskapet er skilt ut som herskende klasse, ledet av et fåtallig finansoligarki. Det norske monopolborgerskapet er intimt knyttet til det imperialistiske verdenssystemet, og er sjøl imperialistisk; jfr. redernes spekulasjoner, Borregaards Brasil-prosjekt osv. Med 30 % utenlandsk aksjeeie i norske industribedrifter er Norge også et av de land i Europa som er hardest kontrollert av utenlandsk imperialism.

c. Til det norske monopolborgerskapet hører også to grupper av byråratkapitalister. *Toppen av arbeideraristokratiet* kontrollerer en av storbankeene, store deler av de fagorganisertes forsikringsmidler og Norges største varehuskjede, NKL. *Toppen av landbruksmonopolet* er skilt ut som et eget byråratkapitalistisk skikt med basis i landbruksnærings store omsetnings-sentraler og kredittinstitusjoner. Mens den første gruppa er nær forbundet med det sentrale statsapparatet og virker som en aktiv reaksjonær kraft for monopolborgerskapet, har toppen av landbruksmonopolet splittet ut i EEC-saka og støttet den folkelig enhetsfronten mot imperialismen.

d. Den norske monopolkapitalismen er statsmonopolistisk kapitalisme, dvs. at monopolkapitalen har underlagt seg og er forent med *statens politiske makt*. Gjennom å utnytte statsmakta blir strukturrasjonalisering og kapital-konsentrasjon gjort lettere, utbyttinga av arbeiderklassen og andre undertrykte gjort mer effektiv.

Gjennom enorme skatter og avgifter på det arbeidende folket og visse

grupper små- og mellomstore kapitalister trekker staten inn kapital som stilles til monopolborgerskapets disposisjon på ulike måter: støtte til kapital-eksport, kjøp av varer og tjenester fra monopolgrupper, kjøp av ulønnsomme og salg av lønnsomme bedrifter (Alcan/Årdal–Sunndal), kommunikasjons-utbygging på monopolkapitalens premisser osv.

Militært er staten nær knyttet til utenlandsk monopolkapita og større imperialistmakter gjennom NATO-medlemskapet.

Monopolborgerskapet og dets stat er derfor den norske revolusjonens hovedfiende.

e. Dets nærmeste forbundsfelle og rekrutteringsbasis er de store ikke-monopolistiske kapitalistene. Dette storborgerskapet blir på visse felter holdt nede av monopolkapitalen, men er i det store og det hele et reaksjonært skikt som helt og fullt allierer seg med monopolkapitalens politiske interesser.

f. Utviklinga av de statsmonopolistiske kapitalismen har ført til skarpe motsigelser mellom monopolkapitalen og småkapitalistene. Gjennom skatter og avgifter blir store deler av deres profitt trukket inn i statens og monopolkapitalistenes lommer. Dette laget oppfatter staten og monopolene som sin fiende, men frykter samtidig revolusjonen og vil i den politiske kampen lett vakle mellom anti-monopolisme og reaksjon.

g. De klasser og lag som fullt og fast står mot monopolkapitalens politikk er arbeiderklassen og alle andre lag av folket som i dag lever av sitt eget arbeid.

h. Arbeiderklassen er den største klassen og den mest revolusjonære. Den representerer folkets framtid. Arbeiderklassen står mest direkte i motsetning til monopolkapitalen og har ingenting utenom sine lenker å miste. De sosialdemokratiske lederne overløper til monopolkapitalen har i lang tid brutt ned arbeiderklassens organisasjoner, og f. eks. gjort LOs sentrale apparat til et redskap for imperialismen. Dette har brutt ned arbeiderklassens kampkraft, svekket dens klassebevissthet. NKP-ledernes revisjonistiske forræderi mot marxismen-leninismens politiske prinsipper styrket denne tilbakegangen. Men sytti-åras nye faglige kamper, den breie motstands-bevegelsen mot EEC, den nye ml-bevegelsens framvekst har påny begynt å modne den norske arbeiderklassen for dens store revolusjonære oppgaver.

i. Arbeiderklassens mest trofaste er halvproletariatet — og i økende grad — det arbeidende småborgerskapet. Landsbygdas småprodusenter har lenge blitt rammet av statens monopoliseringstiltak, og har i EEC-kampen vist en sterk vilje til enhet med arbeiderklassen i kampen mot imperialismen. I økende grad gjelder det også småborgerskapet i byene. Ingen del av småborgerskapet kan utvikle en produksjon som gjør landet uavhengig av imperialismen eller stå i spissen for sosialismen. Men under proletariatets ledelse vil de kunne spille en viktig rolle i den norske revolusjonen.

j. Den statsmonopolistiske kapitalismens vekst i Norge har ført til følgende aktuelle *hovedmotsigelse* mellom klassene: På den ene sida står monopolkapitalen og dens stat, med storborgerskapet som sin faste allierte. På den andre sida finner vi arbeiderklassen, det arbeidende småborgerskapet, med visse småkapitalistiske grupper som nære venner og toppen av landbruks-monopolet som forbundsfelle i kampen mot EEC-imperialismen. Til folkets

rekker hører også voksende deler av undertrykte sosiale grupper som går på tvers av klassegrensene: ungdommen under utdanning og kvinnene.

k. Kort oppsummert: Utviklinga av den nye hovedmotsigelsen mellom klassene i Norge har ført til en enhetsfront mot monopolkapitalen, staten og utenlandsk imperialisme. Denne samler i dag krefter som må betraktes som *taktiske*, kortsiktige allierte med arbeiderklassen. Men den bærer også i seg kimen til en *revolusjonær enhetsfront* mellom arbeiderklassen og dens strategiske allierte: halvproletariatet og det arbeidende småborgerskapet.

MONOPOLKAPITALEN SKAPER KRISENE

VI Monopolborgerskapet har i løpet av de seinere åra gjennomført en rad med angrep på folkets livsinteresser for å utbygge og konsolidere sin makt:

a. *Angrep på den politiske suvereniteten.* Det norske monopolborgerskapet opptrer som juniorpartner for utenlandsk imperialisme, og er avhengig både økonomisk og militært. Norsk sjølråderett er en trusel mot imperialismens »multi-nasjonale» konserner, deres behov for å kontrollere norsk olje og fossekraft. Et norsk EEC-medlemskap vil gjøre Norge til en halvkoloni og et lydrike for EECs store imperialistnasjoner.

b. *Angrep på de demokratiske rettighetene.* Demokratiet i en rekke faglige interesseorganisasjoner har blitt kraftig uthult gjennom en serie korporativiserings tiltak; LO er f. eks. nær knyttet til *statens* styrer, utvalg og komiteer. *Streikeretten* har gjentatte ganger blitt forsøkt likvidert gjennom tvungen lønnsnemd og andre statlige tvangstiltak. *Ytringsfriheten* har i *praksis* blitt enda mindre enn før p. g. a. hardere sensurering av NRK, systematisk nedleggelse av mindre, uavhengige distriktsaviser og økt politiforfølgelse av revolusjonære og progressive.

c. *Nasjonal undertrykkelse av samene og andre minoriteter.* Samene er gjennom generasjoner undertrykt, bl. a. gjennom tvangsplassering i norske skoler uten undervisning i morsmålet. Et viktig same-distrikt – Masi – ble forsøkt neddemmet av staten, men foreløpig stanset av samenes egen kamp. En annen etnisk minoritet, sigøynerne, har i visse tilfeller blitt deportert ut av landet som i nazi-tida. Fremmedarbeidere blir importert uten hensyn til norske arbeideres arbeidsplasser – og uten å sikre de utenlandske arbeiderne skikkelige boliger, lønn og andre rettigheter.

d. *Arbeiderklassens kår* har på mange felter blitt direkte forverret. Rasjonalisering og tempojag, stress og slitasje, helsefarlige arbeidsplasser, stadig lengre arbeidsreiser er kjente stikkord fra de siste åras politiske kamp. Skatter og dyrtid har tvunget fram overtid og dobbeltarbeid. 8-timersdagen er på ny et aktuelt arbeiderkrav!

e. *Arbeidsfolk på landsbygda* står i økende grad overfor truselen om tvangsforflytting. Skatter og avgifter ødelegger økonomien. Poststeder, butikker og kommunikasjonsruter nedlegges systematisk. Resultatet har blitt arbeidsløshet i distriktene og bolignød i tettstedene. Motsigelsen mellom by og land har blitt stadig mer akutt på grunn av monopolenes og statens disposisjoner.

f. *Teknologisk framgang* har blitt vendt til *sosial tilbakegang* for folket og økt profitt for monopolkapitalen. Flere fjorder er lagt øde for generasjoner p. g. a. unødvendig industriavfall. Det drives en systematisk rovdrift på miljøet, naturen og jordas ressurser.

g. *Kvinnene* er som før undertrykt. Arbeidsløshet for hundretusener av kvinner er «skjult» ved å stenge den inne på kjøkkenet. Lønnsforskjellene mellom mann og kvinne er fortsatt mellom 20–30 %. På grunn av høykonjunkturen har flere kvinner fått produktivt arbeid. Men samtidig *øker* problemene i familien på grunn av høye boutgifter, manglende barnehager osv.

h. Det arbeidende folkets ungdom og barn har møtt stadig større problemer. Arbeidsløshet er et problem både i byer og på landsbygda. Ungdommen møter fiendtlige miljøer, med få leike- og idrettsplasser. Skolen fostrer individualisme og karakterjag, med et sterkt psykisk press på elevene for å klare kravene til videregående skoler. Monopolkapitalen *øker* ungdommens problemer og vansker i stedet for å løse dem.

i. Alt dette er et tegn på monopolkapitalens *krise*, økonomisk som politisk. Selv om Norge har beholdt høykonjunkturen mer varig og stabil enn andre vest-europeiske land, så har virkningene også vist seg her: Systematisk nedlegging av mindre cellulose- og tekstilindustri, høy arbeidsløshet i utsatte distrikter, systematisk strukturomlegging til monopolenheter av all industri, på alle områder fornyete angrep på folket for å berge profitten.

Denne utviklinga har skjerpet massenes misnøye med det politiske systemet. Monopolkapitalen og staten løser ikke, men *øker* arbeidsfolks problemer. Nye kriser blir stadig skapt. Den statsmonopolistiske kapitalismens egen historie er det beste dokument over behovet for et nytt samfunn, for en sosialistisk revolusjon.

VEIEN TIL SOSIALISMEN

VII a. Den norske og internasjonale arbeiderklassens erfaringer viser at det monopolkapitalistiske klassesdiktaturet ikke faller sammen av seg sjøl, eller av fredelige sosiale reformer. Bare en sosialistisk revolusjon, som mobiliserer arbeiderklassen og andre breie lag av folket for å styrte monopolkapitalens diktatur kan gjøre slutt på utbytting og undertrykkelse av folket.

b. En nødvendig forutsetning for å bygge sosialismen er derfor arbeiderklassens politiske makt, dvs. opprettelsen av proletariatets demokratiske diktatur. Arbeiderklassen kan ikke *overta* monopolborgerskapets stat. Kjernen i den norske staten er militærapparatet, med et stort offiserskorps, nært knyttet til tyske og amerikanske militærkrefter. Selve stats- og kommuneadministrasjonen er et enormt apparat, ledet av et byråkratisk embedsverk som gjennom ulike bånd er nært knyttet til den herskende klassen i Norge. Uten at den borgerlige hæren blir oppløst, uten at det byråkratiske statsapparatet blir erstattet av en demokratisk stat som tjener folket og undertrykker fienden, vil ikke den norske revolusjonen kunne seire.

c. Den norske sosialistiske revolusjonen trenger »tre våpen» for å kunne beseire monopolkapitalen:

– *En enhetsfront av alle revolusjonære klasser.* Den norske revolusjonen må være massenes revolusjon. Dens klassegrunnlag er alliansen mellom den mest konsekvente revolusjonære klassen, arbeiderklassen, og andre undertrykte og utbyttede lag av folket. Denne enhetsfronten vil ta *ulike former*, være basert på arbeidernes og det arbeidende småborgerskapets masseorganisasjoner, på ulike aksjonsenheter og tverrpolitiske bevegelser. Kimene til denne revolusjonære enhetsfronten er lagt gjennom kampen mot EEC-imperialismen.

– *En arbeiderklasse beredt til væpnet kamp.* Revolusjonen vil ikke kunne seire i Norge hvis ikke arbeiderklassen er villig og beredt til å slå ned kontra-revolusjon og fascisme med våpen i hånd. NATO, militærapparatet og politiet er i dag forberedt på å opprettholde monopolkapitalens diktatur med vold. Bare en »rød arme» av arbeidere og andre arbeidsfolk vil kunne hindre at reaksjonen drukner revolusjonen i blod. Den første oppgaven er å gjøre denne innsikten til arbeiderklassens egen.

– *Et revolusjonært kommunistisk parti som kan lede kampen*, er nødvendig for å kunne løse disse historiske oppgavene. På alle felter av politikken må det stå fram som massenes organiserte fortropp. Partiets oppgave er ikke å »erstatte» arbeiderklassens kamp med en »avantgarde»s virksomhet, men å utvikle en enhetlig, sentralisert ledelse som arbeiderklassen oppfatter og aksepterer som sin egen. Partiet må derfor ha djupe røtter i arbeiderklassen, ha oppnådd tillit gjennom sin egen praksis, og derfor være istand til å stå fram som arbeiderklassens »spydodd» i kampen mot en mektig og sentralisert fiende. KPs mål er å utvikle seg til en slik revolusjonær kampledelse.

d. Historia har bestemt vist at følgende »alternativer» til den sosialistiske revolusjonen bare leder til nederlag:

– *Parlamentarismen.* Ikke noe sted i verden har parlamentariske valg kunnet endre statsmakts klassekarakter. Da DNA med Venstres hjelp dannet sin første regjering i 1928 tok det den norske monopolkapital 14 dager å få dem styrtet ved å true med kapitalflukt.

– *Populismen.* Små »sosialistiske» kooperativer i lokalsamfunnet er en småborgerlig flukt fra sosialismen, ikke en vei til den. Populismen tar ikke opp spørsmålet om statens klassekarakter, har ingen politikk for storindustriens arbeidere og ender med lokalaksjoner som skal »påvirke myndighetene», dvs. i parlamentariske illusjoner.

– *Terrorismen.* Med et monopolborgerskap væpnet med alle moderne krigsmidler gis det nødvendigvis ingen fredelig overgang til sosialismen. Men terrorismen – smågruppenes væpnede kamp »på vegne av arbeiderklassen» – er et reaksjonært svar. Den setter geværløpet foran politikken, og setter massene som tilskuere til et fåtall »helter». Militært betyr det selvmord, politisk gir det reaksjonen påskudd til fascistiske overgrep.

e. Revolusjoneringa av arbeiderklassen og folket skjer i en stadig kamp mot borgerlige og reaksjonære ideer i arbeiderklassens rekke. I Norge vil ikke arbeiderklassen reise seg for å ta statsmakta før innflytelsen fra all sosialdemokratisk og annen borgerlig ideologi er redusert.

Kampen mot opportunismen i arbeiderbevegelsen må føres på to fløyer: På den ene sida må NKPs revisjonisme, SFs sosialdemokratiske »ny-marxisme», populismen o. a. borgerlig tankegods bekjempes og avvises som teorier og

ideologier som er fiendtlig til arbeiderklassens kamp for sosialismen. På samme vis må alle svik fra lederne i slike partier og organisasjoner avsløres og forklares for arbeidsfolk flest. Samtidig er det kommunistenes plikt å samarbeide med disse kreftene overalt hvor de tar *progressive* standpunkter, tvinge dem til å holde fast på disse og vinne stadig flere for revolusjonen.

En gruppering i arbeiderbevegelsen må skilles skarpt ut: Toppen av arbeideraristokratiet i LO og DNA er sjøl en del av monopolborgerskapet. Kampen mot disse lederne er en del av kampen mot den strategiske hovedfienden for revolusjonen i Norge. De kan *aldri* vinnes som allierte.

DEN SOSIALISTISKE REVOLUSJONENS OPPGAVER

VIII Etter KPs syn må følgende oppgaver legges til grunn for den sosialistiske revolusjonen i Norge.

1. FRAM FOR ET UAVHENGIG OG SJØLBERGA LAND!

- Bryt alle pakter med imperialismen!
- Konfisker utenlandsk imperialistisk eiendom – gjør den til sosialistisk statseiendom!
- Ingen fremmede tropper eller baser på norsk jord!
- Væpnet forsvar mot all imperialistisk aggresjon!
- Oppbygging av en nasjonal økonomi etter sjølbergingsprinsippet.
- Samarbeid med andre stater på basis av de 5 prinsippene for fredelig sameksistens.

2. BYGG OPP EN REVOLUSJONÆR OG DEMOKRATISK STAT!

- Demokrati for folket – undertrykkelse av folkets fiender!
- Avvæpning av monopolborgerskapet, storborgerskapet og deres lakeier, væpning av arbeiderklassen og folket.
- En ny proletarisk stat må bygges opp, basert på massenes egne, valgte organer.
- Avskaffelse av den borgerlige parlamentarismen – med dens skille mellom lovgivende og utøvende makt. Alle valgte representanter til statsorganene må kunne tilbakekalles av velgerne.
- Virkeliggjøring av full rettssikkerhet for det arbeidende folket! Bort med alle reaksjonære lover som har beskyttet monopolkapitalens klasse-diktatur. Dommere må velges og være avsettbare.
- Full organisasjonsfrihet for alle som ikke aktivt bekjemper revolusjonen eller opptrer som agenter for imperialismen.
- Full frihet i tro og livssyn.
- Reell ytringsfrihet til det arbeidende folket; statsstøtte til mindre lokalaviser, organisering av offentlige veggaviser, frihet til oppslag på offentlige steder, full ytringsrett i bedrifter og skoler.

- Øyeblikkelig tiltak mot byråkratisme i statens organer, høyere tjenestemenn må ha nær kontakt med arbeidsfolk og jevnlig delta i produktivt arbeid i industri eller jordbruk.
- Utdanning av alle kriminelle, prostituerte o. a. gjennom undervisning og produktivt arbeid. Nedbygging av fengselsvesenet i takt med at sosialismen konsolideres.
- Skille kirken fra staten og skolen. Stoppe alle forbindelser mellom den tidligere herskerklassen, utenlandsk imperialisme og kirken/religiøse organisasjoner.
- Innføre republikk i stedet for arvelig monarki.
- Innføring av sosialistisk demokrati – arbeiderkontroll – i alle statsbedrifter.

3. FRAM FOR EN SOSIALISTISK ØKONOMI

- Konfisker monopol- og storborgerskapets eiendom, inkludert gods og liknende store jordeiendommer, gjør den til sosialistisk statseiendom.
- Konfisker eller eksproprier all annen eiendom av militær betydning.
- Eksproprier all annen kapitalistisk eiendom etter prinsippet om forhandling, overtalelse og erstatning.
- Begrens fra første stund alle kapitalisters rettigheter og tillemp prinsippet om arbeiderkontroll i bedriftene.
- Sosialistisk statskontroll over utenrikshandelen, finansene transport, kommunikasjon og vareomsetning.
- Øyeblikkelig utbygging av jordbruk og fiske, oppheving av all gammel gjeld, økonomisk støtte til all småproduksjon på landsbygda og fiske-distriktene.
- Legg arbeidsplassene der hvor folk bor! Rask industrireisning i utkantstrøkene – gjør fylker og kommuner mest mulig sjølberga!
- Først statskontroll over – seinere forbud mot – all privat salg og kjøp av fast eiendom!
- Oppmuntre og gi økonomisk støtte til all kooperativisering blant bønder, småbrukere, fiskere og andre småprodusenter!

4. KAMP FOR FRIGJØRING AV KVINNENE

- Legge forholdet til rette for kvinnes fulle deltakelse i produksjon, kultur, politikk og det sosiale livet.
- Øyeblikkelig gjennomføring av prinsippet om lik lønn for likt arbeid. Statlig garanti for å heve lønnsnivået i de tradisjonelle »kvinneyrkene».
- Stadfeste retten til produktivt, samfunnsmessig arbeid for alle kvinner. Treffe øyeblikkelige tiltak for å skaffe tilbud om arbeidsplasser der kvinnene sjøl bor. Støtte til kvinner som ikke har fått samfunnsmessig arbeid for å sikre deres økonomiske sjølstendighet.
- Øyeblikkelig utbygging av barnehager og daghjem med det mål å skaffe

plass til alle barn i byer, bygder og andre tettsteder.

- Gi kvinner særskilt støtte økonomisk og sosialt for å heve utdanningsnivået.
- Bekjempe all reaksjonær ideologi som framstiller kvinnen som mindreverdige. Forbud mot bruk av kvinnen som salgsvare.
- Kjempe for virkelig demokrati i familiene gjennom opplysning og utdanning.

5. FRAM FOR EN NASJONAL OG FOLKELIG KULTUR

- Støtte proletarisk, folkelig og nasjonal kultur.
- Hjelpe det sjølstendige kulturelle livet på landsbygda gjennom økonomiske og andre støttetiltak.
- Bekjempe all individualisme og karrierisme i utdanning og oppdragelse, fremme fellesskap og enhet i folkets rekke.
- Støtte til samenes sjølstendige kultur.
- Kraftig utbygging av masseidretten på alle felter.
- Kamp mot imperialismens reaksjonære kultur på alle områder. Forbud mot propaganda for fascisme, rasisme og imperialistisk krig i statens institusjoner og organer.
- Omdanne skolesystemet – gjøre det til redskaper for å oppheve klasseskillet i samfunnet.

6. RETT TIL NASJONAL SJØLRÅDERETT FOR SAMENE

- Rett til nasjonal sjølbestemmelse for samene. Omfattende støtte til utbygging av deres samfunn på det økonomiske, kulturelle og produksjonsmessige området.
- Full adgang til å oppnå enhver utdanning i samisk språk. Tilsvarende sikres samenes fulle adgang til alle yrker.
- Forholdet mellom nordmenn, samer og andre nasjonale eller etniske minoritetsgrupper utvikles på basis av likeverd og gjensidig respekt.

7. RASK BEDRING AV FOLKETS LEVEVILKÅR

- Øyeblikkelig prissenkning på alle forbruksvarer.
- Statsgarantert økning i disponibel realinntekt for alle grupper i det arbeidende folket hvert år.
- Vekk med all moms – gradvis senkning av de direkte skattene med målsetning å fjerne dem helt.
- Statsgarantert høyning av inntektene i primærnæringene.
- Raske tiltak mot bygging på dyrket mark, og mot forgiftning av vann, luft og jord. På alle felter utnytte «avfallstoffene» fra industrien til ny produksjon.

- Øyeblikkelige vernetiltak mot forurensning i bedriftene.
- Rask utbygging av lekeplasser og andre fritidstilbud for barn og ungdom.

SLUTTKOMMENTAR:

Sosialismen skal bygges for å nå det endelige målet: Et samfunn fritt fra klasser og klasseundertrykkelse – kommunismen. KPs program for revolusjon og sosialisme er ment som et kart og kompass for å løse denne historiske oppgaven for den norske arbeiderklassen og andre lag av folket. Programmet for revolusjon gir veien og de første strategiske oppgavene! Men det gir ikke kampenes *former* – for det vil revolusjonens og klassekampens egen utvikling bestemme. Mange oppgaver under bygginga av sosialismen er ikke nevnt her. Men fullføres de vi har trukket opp, tror vi bestemt av den endelig avskaffinga av alle klasseskiller vil bli mulig. Proletariatets diktatur er nødvendig for å skaffe arbeiderklassen og folket frihet og demokrati, det må opprettholdes så lenge som den hjemlige reaksjonen og utenlandsk imperialisme har muligheter til å knuse bygginga av sosialismen. Bare på den måten kan også den proletariske staten en gang dø ut og kampen for det klasseløse samfunn endelig vinnes.